

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Cacodaemones idololatrīs populis abominandorum cultuum
abolitionem praedicunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

V. Hic ergo noster per Mundum passim circumiens, cilicio indutus, vili assello in fideus, & in summa paupertate atque austeritate vitam agens, tandem in Aquitaniam peruenit, & loca maxime solitaria quaerens, tandem circa maris litus in loco quodam Arcaixon appellato (unde scilicet quod quasi centrū sit ejus Arcus quem duo promontoria, Ostium scilicet & Finis terræ faciunt) oberrans, mare vidit fluctibus tumidum, & tempestate quasi imis à sedibus euersum. Est verò litus hoc nauibus tam periculosum & formidabile, ut subitanea tempestate deprehensus vix vlla spes sit euadendi. Eo tempore duæ ibi naues ad exitum iam iam ferebantur: quibus conspectis, Sanctus ille homo in genua procidens, & Crucis signū, (quod S. Hieronymus alias quoque fecisse dicitur) in arena describens, ardentissime Deum pro eorū qui in nauē erant, & à præsentissimo exitio parum aberant, salute deprecari cœpit. Nec mora: statim venti remittere, fluctus subsidere, aeri serenitas, ac mari tranquillitas reddi, multis hominibus non sine admiratione ad spectantibus: sic ut naues hæc (quod vniquam antea factum nemo quisquam meminere) naufragium euaserint. Eodem tempore, seu forte fortuna ex fracta nauis reliquijs, seu, miraculo quodā diuinitus eo delatam B. Virginis imaginem idem in litore inuenit, & in monte collocavit. ibique sacellum, quod etiam nunc in montibus illis inter frequentes pinos conspicitur, loco admodum aspero & syluestri sibi construxit, & aliquamdiu summa in austeritate vixit. Sacellum vero ideo è ligno esse voluit, vt de loco in locum transportari posset. Est enim ibi cæli natura, vt tempestatibus & ventis sæpe arenarum cumuli disijciantur, montes complanentur, & valles in montes eleuentur. Ex eo tempore locus ille in magna habitus fuit veneratione, vt etiam naturæ vela factu riuota ibi sua & preces prius persoluant; neque vniquam impiaspiratarum ibi prædas agentium manus sentit, nisi quod post aliquot annos Angli quidam myoparone eo delati, & in terram egressi, opulentiam sacre huius ædiculæ paupertatem diripere ausi sunt. Sed ecce tibi iusta Dei iudicia, peccata sæpe in ipso vestigio punientis. Vix illi cum sacra suppellectile & ornamentis, quæ inuenerant, ad eam reuersi, vela in altum fecerant, quom ecce cælo sereno & mari tranquillo, in scopulos deferuatur, & ad eos fracta nauis, in ipso quæ impio sacrilegio violauerat loci cōspectu ab aquis absorbetur. Multa alia quæ ex aliorū narrationibus de sancto hoc

homine cōperta mihi sunt, silērio prætereo: quod eiusmodi, nō temere fidē habere soleam, nec quidquam ræ sine bona cautela litteris & posteritati commendandum existimem. Sed hæc de isto satis,

VI. Idem Deus qui vaticinia non in sapientum tantum, verum etiam insipientum ore ponit, quique diabolos sæpe, atque adeo ipsos mendacij parentes adigit vt Veritatis sint interpretes, idem, inquam, Deus voluit vt ipsi dæmones in suo ipso regno idololatriæ ruinam, & Euangelij de Iesv CHRISTO propagationem prædicent. Mexicanam tum Ferdinandus Cortesius adornabat expeditionem: eaque feliciter succedente, Cincis tropæa illis in regionibus primus statuebat. Volētibz ibi paganis idolis suis sacrificare, vox è terra audita fuit, dicentis: *Non est voluntas eius qui omnia creauit hoc vt amplius fiat. Iam iam ruina vestratempus adest.* Vox hæc caures sacrificare volentium continuo pulsauit: non minus quam illa quæ, T. Livio teste, cladem Romæ à Gallis acceptam; aut quæ magni Panis mortē teste Plutarcho vel Hierosolymæ excidium apud Iosephum de bello Iudaico, denunciauit. Mexicanis quidem Quetzocoal (id nomen est quod colunt idololatriæ) voce lamentabili barbaræ & Crucis signo armatæ gentis aduentum prædixit. Motezuma, qui Rex regum ipsius in locis fuit appellatus, quom intellexisset Christianorum classem appulisse (quod factum est eodem anno quo Lutherus è S. Petri nauicula exiit) Ecce, atebat, *barbaros illos, nouam religionem in mea regna inuehentes, vt Deus meus mihi fore prædixit. Sed satis cedendum est.* Idem Texuco Regi prædictum fuit: in cuius regnum appulsi Christianis, maligni spiritus tanquam mox de sede sua deiiciendi, ingemuerunt. (A) Sane ad Brasiliã provinciam Lusitanæ duce Petro Aluaro diuinitus, per maximas etiam tempestates & pericula incolumes de artu barbaris Christum annunciarunt, erectoque saluificæ crucis signo sacratissimum Missæ sacrificium sub dio magna veneratione peregerunt, adeo equidem, vt ipsis vasta provinciarum intuentibus incolis clarissima miracula sese coram exhiberent, Dæmonibus, quibus sacrificijs barbari litabant, vel eiectis protus, vel prætorientis Dei præsentiam attestantibus: qui quidem ipsi velut paranyphi aut vates ruinæ suæ fuerunt, vt etiam Apollo ille Pythæus Augusto importune oraculum sciscitanti respondit.

B 3 Ad

*Me Puer Hebraeus, Deus, & mortalis ab anima
Virgine natus Homo, terra ista pellit ab orn
a SUR. COMM. RES. GESTAR. AN. 1500. fol. 7. & 8.*

Ad tenebras. Mæsti ergo meis discedite ab aris.

Et hoc quidem modo tam boni quam mali Angeli, astra, Planetæ, vox communis tam Christianorum quam idololatrarum varias rerum mutationes, & nouarum sectarum ac religionum introductiones præuidere ac prædicere vix sunt. Et hæc sanè prædictiones nequaquã vanæ fuerunt; utpote quas ipsæ calamitates, per totum terrarum orbem, ipso effectu consequutæ sunt, dum apud omnes ubique gentes (ôrem prodigiosam & admiratione dignissimam!) sub prætextu religionis arina arripiuntur, & tumultibus ac turbis omnia miscentur. Sic est momento mala exsurgunt & sese expandunt. Neque in Religionis negotio res sterit; sed varias etiam imperiorum ac Rerum publicarum mutationes vidimus, dum ad vicinæ quæque sese statum accommodare cogitur, & altera alterius fortunam secum veluti trahit.

Audite famosi illius & nostra græte celeberrimi Necromantæ dæmonem, de ortu, progressu & decremento eius factæ quæ è Geneuensi lacu religionis suæ flumina derivat (de qua suo loco) ita vaticinatem:

*Quæ tanto studio expetit modo grata Lemani
Vnda lacus pariet iam mox fastidia summa.
Quiq; sonant iam cotidie plaudente popello
Sermones, primum hebdomadis, tum mensibus, inde
Vix etiam totis semel annis, accipientur
Auribus: ac tandem obmutescet dira cathedra,
Doctrinam & mores prauos damnante senatu.*

Et quid mirum de isto, cum Calvinus ipse, vel ingenij sagacitate, vel spiritus sui reuelatione regni sui ruinam & dissolutionem, post paucilli temporis defluxum futuram præuiderit & prædixerit. De posteritate, ait, ego sic sum anxius, ut tamen vix cogitare audeam; nisi enim mirabiliter Deus è celo succurrerit, videre mihi videor extremam barbariem impendere orbi, atque utinam non paulo post sentiant filij nostri fuisse hoc verum potius vaticinium, quam coniecturam. Vide Petri Cursæ. Desp. Cal. causa. n. Calvin. præfat. Catech. Geneu. ad Mnistr. Frisæ orientalis.

CAPIT. IV.

ARGUMENTVM.

1. Religionis in Perside commutatio, sub initium sæculi XVI.
- II. Sectariorum qui ante Lutherum in arenam prodierunt, imago siue descriptio.

III. In Africa eodem tempore Religio mutatur.

IV. Itemque in Indis.

V. Ac tandem etiam in orbe Christiano.

VI. Pauli Iouis de turbis non minus miserabilibus quam mirabilibus, ob Religionem passim excitatis, dictum siue iudicium.

QUAMADMODVM, versutissimus ille Arabs, gentisque suæ seductor, filius Sarhanæ primogenitus, qui occidendo Adcoranum suum plantauit, ut filius Dei in oriendo Euangelium suum stabiliret, omnia quæ acquirerat quamdiu vixit pacifice possedit: ita eiusdem successores, sine vllis turbis aut dissidijs altissima pace diu vsi sūt, hominibus illis vanissima pessimi pseudo propheta superstitione misere deceptis & inlaqueatis. Et quãuis nec ullum ille antiquæ vocis testimonium profese haberet, nec missionem suam vllō vero miraculo confirmasset; ab ingenti tamen hominum multitudine, Mecham ad ipsius reliquias properantium adorabatur, lege ipsius detestabili tamquam diuina passim recepta; donec tandem Anno reparatæ salutis millesimo quingentesimo, (a) non gentis circiter post impij Mahumetis ad inferos descensum annis, magnum vulnus secta hæc accepit, noua hæresi exorta, quæ innumeris turbis, seditionibus & conspirationibus ansam dedit, dum nouum Persarum imperiū ex ipso & in ipso Othomanico imperio efflorescit. Hoc est illud Eridis pomum, quod Turcæ religione, animis & viribus hæcenus coniunctissimos, inter se commisit. Etsi enim magna Asiæ pars sub Arabum, Tattarorum, ac præcipue formidabilis illius Tamberlanis, quæ Orientis fulmen merito quis appellare possit, imperijs dominum mutarat; Mahumetana tamen secta integra adhuc perstabat, nec vllā senserat mutationem. Idem cultus Taurisij qui Mechæ, eadem religio Trapezūte quæ Persæ poli yigebat. Existit tandem Ismael quidam ex Vsum Cassanis prognatus sanguine, (b) qui circa Annum M. D. imperium inuasit, & mutato dominio, religionem quoque mutauit, nouam superstitionem inuehens, quæ à monacho quodam Mahumetano, Techelli dicto, imbutus fuerat; tanta sectæ confidentia, ut Sophi quoque nomen usurpare non dubitaret, quæ vox Dei interpretè significat: idque etiam ad posteritas tamquam hæreditarium transmisit. Postquam igitur hic Persidem ingressus, plerisque persuasit, se veram afferre Mahumetis religionem, quam ha-

a. Vid. Bisar. lib. 10. & Ion. lib. 13. b. Laur. Sur. Commentar. rerum gestarum fol. 10. 11. 12. & seqq.